

J. PLEČNIK: SKICA ZA KELIH.

rajne, ki kličejo molitve in prošnje. Recite, da ni zvezd na nebu. Smejale se bom. Da ni svetcev božjih, trdite? Videl jih boš, ko ti bodo v pomoč v temi in bolesti.«

Škof je dogovoril. »Zdaj,« je bridko čustvoval učitelj; »sodec bo znamenje dal, deset helebard bo zarožljalo in vsi iz besede že vedo in verjamejo, da je Martin pravi Antikrist in bodo rekli: foveo et fateor!«

Komisarski tajnik je začel klicati evangeljske po imenu.

»Sebastianus Schlagen, filius Georgii, Carnopolitanus, tabernator.« Učitelj se je vzpel, da bi videl. Schlagen je stopil težek v svoji tolšči pred komisarje. Kaj je govoril, učitelj ni umel. A jasno, kakor da snubi v bojce, je narekoval škof pisarju v roko:

»Juxta mentem et mandatum serium Smi Dni Principis... admonitus ad sacra-

mentalem Confessionem et communionem Ecclesiae Catholicae ritu, sublatis impedimentis, promisit oboedientiam.«

»Fovetur,« je mrmral učitelj.

»Georgius, filius Georgii Stockzahndt,« je klical tajnik. Evangeljski je pristopil.

»Curaturus, ut brevi reconciliatur deo et Ecclesiae,« je slovelo v zapisnik.

»Fatet,« je siknil učitelj.

»Tomaž Heinricher,« je klical tajnik in beležil:

»Ratus salutis animae suae demum melius provisum fore si explorata exacte sua conscientia sacram communionem semoto omni obice securus accedat.«

»Foveturque fateturque,« je pačil učitelj. Tajnik je pozival ime za imenom. »Deveti, fatetur,« je glosiral učitelj, »deseti favet. Enajsti...«

»Kovač Urh Glaser,« je pojema tajniku glas.

»Submittitur,« je menil že v naprej učitelj. Obešenjaška porednost se je budila vanj.

»Casparus Sparer,« je zaklical v kadenci tajnik. V učitelja se je vzel dovtip. Bil je Sparer jecljač in deset grošev je dolgoval učitelju že enajsto leto. Tega se je zmisil Dachs in zaklical glasno:

»Culpam sibi indulgeri humiliter petit.« Komisarji so se strmeče spogledali. Straža je iskala v ljudi. Toda učitelj se je bil že izlizal na hodnik in se podvizal na varno. Le ko je prešel mimo straže, ki mu je prej branila vstopiti, je doživel neprijetno klofuto in omahnil na trg med gnečo. Svojo šegavost je bil prinesel s seboj.

»Niti Pilat ni sodil krivičneje,« je zaklical.

»Še slina v mojih ustih ni papežniška. Zato sem vstopil, da bi se spokoril in rešil dušo, in sem obljubil: foveo in prisegel: fateor, pa so me izvrgli. Po krivici, ljudje božji.«

»Po krivici, Johannes,« je spregovorila neka ženska v ljudeh. Učitelj je trenutno ugasnil in usahnil med ramena in hrbte svojih sosedov. Postavna ženska je iskala skozi gnečo za njim. Bila je Kristančeva...

* * *

»Amen, amen, fiat, fiat. Kranj je spet katoliški,« je zahvalil škof Ljubljančan razpelo v župnišču. Tedaj so mu javili, da